

Arrest

nr. 108 459 van 22 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 juli 2012 heeft ingediend om om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 mei 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die *loco* advocaat W. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

Het beroep is gericht tegen een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten. Op 13 maart 2012 werd aan de verzoekende partij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd bij arrest van 3 oktober 2012 met nummer 88 839 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Het betoog van de verzoekende partij waarbij ze een vermeende schending van artikel 3 van EVRM aanvoert doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. De verzoekende partij voert de schending van artikel 3 EVRM aan, doch verwijst enkel naar de algemene toestand in haar land van herkomst, met name Albanië, en geeft ze een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet. Evenmin als de verwijzing naar en opsomming van algemene rapporten. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Daarenboven heeft de bestreden beslissing enkel tot gevolg dat de verzoekende partij het grondgebied van de in de beslissing vermelde staten dient te verlaten, maar dwingt de verzoekende partij niet om naar haar land van herkomst terug te keren. Tot slot, werd haar bij arrest van 18 juni 2012 met nummer 83 183 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 7 mei 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 18 juni 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 22 april 2013 opgenomen grond, werpt zij op dat er zich twee problemen stellen bij de motivering door de verwerende partij, met name met betrekking tot, ten eerste, de gebonden bevoegdheid, waarbij de staatssecretaris, op grond van een artikel van de vreemdelingenwet verplicht is, zodra de commissaris-generaal een negatieve beslissing neemt, een bevel af te geven, maar dit mag niet de rechtsmiddelen van het verzoekschrift schenden zoals bijvoorbeeld de schorsende werking van het beroep in volle rechtsmacht, dit moet de andere artikelen van de vreemdelingenwet respecteren, en ten tweede, het principe van de veranderlijkheid, waarbij zij stelt dat de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde, de verwerende partij verwijst naar het gezag van gewijsde van het arrest en de Raad zich niet meer mag uitspreken over de situatie in het land van oorsprong. Deze is echter veranderlijk, verandert van maand tot maand, zodat kan worden gesproken van nieuwe elementen en men zich dus niet kan beroepen op het gezag van gewijsde, men kan opnieuw onderzoeken en de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming toekennen.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 maart 2012 is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en draagt dezelfde motivering als het thans bestreden bevel. Voormeld bevel van 13 maart 2012 werd weliswaar aangevochten bij de Raad, maar het beroep tot nietigverklaring werd op 3 oktober 2012 bij arrest met nummer 88 839 verworpen, zodat dit bevel dienvolgens definitief en principieel uitvoerbaar is.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij niet en levert voor haar geen nut op, omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 maart 2012 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting en haar betoog aangaande artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM), kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Aangaande voornoemd artikel 3 kan in de eerste plaats verwezen worden naar hetgeen hieromtrent in de beschikking van 22 april 2013 wordt gesteld. Wat betreft haar uiteenzetting aangaande de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris, dient erop gewezen te worden dat in de beschikking van 22 april 2013 wordt gesteld dat het thans bestreden bevel een herhaald bevel is en voornoemde beschikking geenszins verwijst naar enige gebonden bevoegdheid. Het eerste onderdeel van het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting doet in voorliggend geval dan ook niet ter zake. Aangaande de veranderlijkheid van de situatie in het land van herkomst, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting waarin zij stelt dat de situatie in het land van herkomst van maand tot maand verandert en dat kan gesproken worden van nieuwe elementen, maar dat zij nalaat concreet uiteen te zetten op welke manier de situatie in haar land van herkomst op een voor haar relevante wijze veranderd is. In de mate dat de verzoekende partij met deze uiteenzetting ook een schending van artikel 3 van het EVRM zou wensen aannemelijk te maken, dient dan ook te worden vastgesteld dat zij hierin, bij gebrek aan enig begin van bewijs, geenszins slaagt. Ook met dit betoog brengt de verzoekende partij zodoende geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot voornoemd artikel 3 reeds in de beschikking van 22 april 2013 werd aangegeven. Op de overige aspecten van de beschikking van 22 april 2013, waaronder het gegeven dat het thans bestreden bevel een herhaald bevel is, gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat haar betoog ter terechtzitting aan deze aspecten geen afbreuk kan doen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. DE SMET